

pugnantibus & absurdis, iudicio Dei reliquit, & vates veris-
 simus interitum ipsis praedixit. Certum etiam hoc est,
 Deum voluisse per Lutherum, tanquam per singulare organum
 ea inchoare & perficere, eaque perfecisse, quae per alios
 mille quantumvis potentes, doctos, & felices perficere no-
 luit, atque unum Lutherum res divinas eo animo, spiritu &
 successu tractasse, explicasse, fundasse & propagasse, qui alii
 quantumvis clari & eruditionis nomine insignes, vix exor-
 dum aliquod facere potuissent, aut si quod fecissent, in medio
 illud reliquissent imperfectum, absterriti metu periculorum
 καὶ ἀνδροβολισμῶν in hac vita. Nihil dedisse hic SEL-
 NECCERVVM loco affectui apparet ex collatione Scri-
 ptorum ipsius LVTHERI, & testium aliorum αὐτο-
 πτῶν, qui idem de eo memoriae reliquerunt, quod hic
 velit in compendio, nobis sistitur, brevique velut ta-
 bella repraesentatur. SELNECC. Oratione de D. Luthero
 p. 56. DOCTOR igitur fuit MARTINVS LVTHERVVS
 rite creatus, dignissimus honoribus suis, imo si rem recte
 reputemus, illis superior, cum ad maiora, quam ab
 aliis doctoribus unquam facta sunt, aut fieri debebant,
 destinatus fuerit a divino Numine. Unde evenit non
 raro, ut inter tentationes, quas cumulatissimas & ex-
 quisitissimas persensit, praeter alia solationum argumen-
 ta etiam adhibuerit Doctoratus sui memoriam. Neque
 hoc dissimulavit in libro ad edictum Imperatoris A. 1531.
 T. V. Altenb. p. 559. postquam praemisit quaedam de
 vocatione ad res feliciter gerendas necessaria, suum
 exemplum interponit: *Ich aber, Doctor Martinus, bin
 dazu geruffen und gezwungen, daß ich muste Doctor wer-
 den obn meinem Danek aus lauter Gehorsam. Da habe ich
 das Doctorat müssen annehmen, und meiner allerliebsten
 Heiligen Schrift schwören und geloben, sie treulich und lau-
 ter zu*

ter zu